

Disquisitionvm Magicarvm Libri Sex

Delrío, Martín Antonio

Mogvntiae, 1624

Qvæstio XV. An sint vnquam dæmones incubi & succubæ, & an ex tali congressu proles nasci queat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62472)

torum animalium caudati. Sed ea infamia nota iam pridem, cum gente illaeorum hominum qui peccarunt, deleta est.] Sic Polydorus: cuius vltima clausula, an in gratiam adfecta, an ex verò? no- uit Deus, contuicium certè in gentem totam manauit, & durat inter homi- nes proteruos; qui, linguæ petulantio- ris, nihil habent penitentiæ an falsa effuriant. Si quid talis dedecoris per- maneret, Guilielmus Tookerus Re- ginæ suæ, etiam huius appendicis de- mendæ virtutem mirificam tribuif- set. Citra iocum: apud Thom. Anti- pratensem reperio, *libr. 2. de Apibus*: Nobili cuidam venationis gratia fe- stos dies prophananti, ex vxore natam prolem canino ricu, & auribus brac- corum (vt vocant) more flaccis ac de- pendulis.

QVÆSTIO XV.

*An sint vnquam demones incubi
& succubæ, & an ex tali con-
gressu proles nasci
queat.*

AXIOMA I. *sit, Solent male-
fici & Lamia cum demonib. illi
quidem succubis: ha vero incu-
bis: actum Venerium exercere.*

Perperam hoc negarunt cõplures hæ- retici; inter quos pars ista negatiua cõ- muniõ videtur: ex Catholicis etiam nonnulli: sed pauci admodũ, ex Belgis Philippus Broideus, & ex Italis Carda- nus, Ponzinib. & Bapt. à Porta, sed ho- rum auctoritas nõ magna, si cum con- trarium asserentibus eam componas.

Placuit enim affirmatio axiomatis ad cõmultis, vt verendum sit ne per- tinaciæ & audaciæ sit abijs discedere: Communis namque hæc est sententia Patrum, Theologorum, & Philo-

A fophorum doctiorum, & omnium fe- re sæculorum atque nationum experi- entiã comprobata. Vt cæteros ta- ceam voluere Plato, in *Cratylo*, Philo- sophus, & verus Synagoga D. Cyprian. D. Iustinus Mart. Clemens Alexand. Tertullian. & alij, qui vetustiores pa- tres, in eo quod voluerunt demones, posse cum mulieribus rem habere, op- timè senserunt, in eo vero à recentio- ribus iure reprehenduntur, quod de huiusmodi concubitu Mosis etiam verba, *d. de filijs Dei & filiabus Caini* receperunt. Solidior ergo adhuc probatio huius sententiæ desumitur à D. Hier. in c. 6. ad Eph. & D. Aug. quem communis schola Theologorum cum D. Isidoro sequitur: *e* & pro eadem pugnat Bulla Innocentij 8. Pontif. con- tra maleficos.

B Probantur hæc ratione & simul ex- plicantur: Dæmones (quod postea do- cebo) possunt defunctorum corpora assumere, vel de nouo sibi ex aëre & alijs elementis ad carnis similitu- dinem palpabilia effingere ac forma- re, possunt illa pro libito mouere & calefacere, si ergo possunt, quem na- tura non habent sexum artificiose ex- hibere, & vitijs specie fœminea, fœmi- nis specie virorum abuti, & has sub- ijcere & illis se substernere, possunt etiam aliunde acceptum verum semē adferre, & naturalem eius emissionem imitari. Possunt ergo illa omnia face- re, quæ axioma istud primum suppo- nit: quod cum possint, & eos facere do- ceat experientia, non est cur dubite- mus.

C AXIOMA II. *Potest etiam ex huius-
modi concubitu demonis incubi proles
nasci.*] Maior est difficultas huius axiomatis, quæ tamen tollitur, quan- do benè & dilucidè tota res explica- tur. Sciendum ergo quod potest,

& Pamel in Error. Tertulia ni. Anno 1 quib. adde Plethoñe lib. de mi- rabilib. & longæuis Pereriu li. 8. in Ge- nef. dif. 1.

d Genes. 6. art. 2.

e Aug. li. 15 de ciu. dei c. 23. Isid. l. 8. Orig. A. le de Hal. 1 par. qu. 68 Thom. Bo nau. Scot. Dur. Gabr in 2. dist 8. Guil. Paris de vni. pa. vlt c. 23. A bulen. in c. 6 Gen. q. 6 & c. 7. Ex. q. 12 Aucr mallei ma lefic. Grill. Remigi & alii 1. C. cõ muniter & ex medicis Simphoriã li. 2. prax. c. 7. Cæsal. de dæmõ. inuestigat c. 16. Con- drõch. lib. 3. de morb venef. c. 10 Valefius de sacra Philo. c. 8. in princ & c.

f Aug. li. 15 de ciu. dei c. 23. Isid. l. 8. Orig. A. le de Hal. 1 par. qu. 68 Thom. Bo nau. Scot. Dur. Gabr in 2. dist 8. Guil. Paris de vni. pa. vlt c. 23. A bulen. in c. 6 Gen. q. 6 & c. 7. Ex. q. 12 Aucr mallei ma lefic. Grill. Remigi & alii 1. C. cõ muniter & ex medicis Simphoriã li. 2. prax. c. 7. Cæsal. de dæmõ. inuestigat c. 16. Con- drõch. lib. 3. de morb venef. c. 10 Valefius de sacra Philo. c. 8. in princ & c.

g Aug. li. 15 de ciu. dei c. 23. Isid. l. 8. Orig. A. le de Hal. 1 par. qu. 68 Thom. Bo nau. Scot. Dur. Gabr in 2. dist 8. Guil. Paris de vni. pa. vlt c. 23. A bulen. in c. 6 Gen. q. 6 & c. 7. Ex. q. 12 Aucr mallei ma lefic. Grill. Remigi & alii 1. C. cõ muniter & ex medicis Simphoriã li. 2. prax. c. 7. Cæsal. de dæmõ. inuestigat c. 16. Con- drõch. lib. 3. de morb venef. c. 10 Valefius de sacra Philo. c. 8. in princ & c.

h Aug. li. 15 de ciu. dei c. 23. Isid. l. 8. Orig. A. le de Hal. 1 par. qu. 68 Thom. Bo nau. Scot. Dur. Gabr in 2. dist 8. Guil. Paris de vni. pa. vlt c. 23. A bulen. in c. 6 Gen. q. 6 & c. 7. Ex. q. 12 Aucr mallei ma lefic. Grill. Remigi & alii 1. C. cõ muniter & ex medicis Simphoriã li. 2. prax. c. 7. Cæsal. de dæmõ. inuestigat c. 16. Con- drõch. lib. 3. de morb venef. c. 10 Valefius de sacra Philo. c. 8. in princ & c.

i Aug. li. 15 de ciu. dei c. 23. Isid. l. 8. Orig. A. le de Hal. 1 par. qu. 68 Thom. Bo nau. Scot. Dur. Gabr in 2. dist 8. Guil. Paris de vni. pa. vlt c. 23. A bulen. in c. 6 Gen. q. 6 & c. 7. Ex. q. 12 Aucr mallei ma lefic. Grill. Remigi & alii 1. C. cõ muniter & ex medicis Simphoriã li. 2. prax. c. 7. Cæsal. de dæmõ. inuestigat c. 16. Con- drõch. lib. 3. de morb venef. c. 10 Valefius de sacra Philo. c. 8. in princ & c.

k Aug. li. 15 de ciu. dei c. 23. Isid. l. 8. Orig. A. le de Hal. 1 par. qu. 68 Thom. Bo nau. Scot. Dur. Gabr in 2. dist 8. Guil. Paris de vni. pa. vlt c. 23. A bulen. in c. 6 Gen. q. 6 & c. 7. Ex. q. 12 Aucr mallei ma lefic. Grill. Remigi & alii 1. C. cõ muniter & ex medicis Simphoriã li. 2. prax. c. 7. Cæsal. de dæmõ. inuestigat c. 16. Con- drõch. lib. 3. de morb venef. c. 10 Valefius de sacra Philo. c. 8. in princ & c.

V 4

præter

A
a Per. Mar
V Vierus,
Chytteus
Lerchem.
Biermann
Fich. Go.
delman. &
alij.
b Additio.
ad c. 11. Po
ri Roman.
c Videte
hos citat.
apud Sixt.
Senes. lib.
5. Bib. fa. c.
annota 77

(præter ea quæ diximus) diabolus semen aliunde acceptum (v.g. in ea, quæ somnianti viro contingit, illusione) deferre, & qua est agilitate & naturalium rerum peritia, calorem prolificum in semine quantumuis ille subtilis & aëreus sit ac facile dissipabilis, conseruare, & illud denique quo momento mulier ad concipiendum optimè disposita, quod eum non latet, tum illud matrici sic infundere, vel naturali vi attrahendum exhibere, & muliebri semini commiscere, hanc conclus. tenere auctores postea citandi.

Axioma III. *Attamen damones nequeunt, vi sua & ex propria substantia, morte animantium, generare.*

Probatur, quia nec dæmones inter se vllam habent indiuidui, vel speciei multiplicationem, nec dæmones corpus aëreum, vel vllum habent omnino (vt contra Platonicos M. Anton. Natta. libro 7. de Deo, fol. 75. docuit, Francisc. quoque Georg. & Caietan. & tenendum est) quare nec in proprio suo corpore commisceri possunt, (vt optimè docet Perer. d. lib. 8. dispens. 2.) nec vllum semen; nedum prolificum, quantumuis tenue, habent (qui fuit error Marci Ephesij, Iosephi: & fortassis Athenagorij, Tertullia. & vetustiorum illorum Patrum.) quomodo proprium semen habere possint, cum semen sit substantiæ corporeæ viuientis pars, & residuum cibi optime concocti, ex meliorum scriptorum sententia? f dæm ones vero sunt substantiæ incorporeæ, & ideo de suo non possunt corporeum semen præstare: sunt etiam expertes animæ, vegetantis autem animæ functio est naturali calore cibum acceptum concoquere. Ideo certissimum est hoc axioma, quod au-

*vide Ti-
rapp l. con-
n. 1. 5. 2. n.
1. Naclā
tum de ve-
getatiua
Potentia
Theorem
13. Val-
lesium de
Sacra,
Philo. c. 3
Spinosam
in Probl.
g Chyl.
l. 6. 22. in*

Actores præcedentis axiomatis admittunt: & hanc duntaxat conclusionem asserere voluerunt; non vero, præcedentem secundam negarunt; scriptores quidam magni nominis, vt D. Chrysostom. & alij; g quorum sententiam retuli & explicui olim, *Comment. in Seneca Herc. Furent. v. 447.*

B Quæ aduersarij obijciunt exempla, illularum aliquando mulierularum; ea nos non refellimus, nec reijcimus, præsertim contestata illa mira apud laquerium & Martinum Arelaten. *h* sed contendimus ineptè illos hinc inferre; aliquando deluduntur; nunquam ergo id verè contingit, ex particulari affirmatiua inferunt vniuersalem etiam affirmatiuam, in materiã non necessariã, quod ineptum est.

C Dicimus ergo: *Ex concubitu incubitum muliere aliquando prolem nasci posse: & tum proles verum patrem non fore dæmonem, sed illum hominem, cuius semine dæmon abusus fuerit.* Negarunt hoc Plutarchus, in Numa, Paracellus hæreticus, Viric. Molitor, de Pythom-cis mulier cap. vlt. & Nicol. Remig. lib. 1. *demonolat. c. 6.* sed argumentis fultileuiculis: non negat, dubitat, duntaxat Bened. Perer. noster, lib. 8. n. *Genes. disp. 3.* Sed hoc olim affirmarunt Ægyptij teste Plutarcho, & affirmant communiter Scholastici, qui omnes etiam optimi Philosophi fuere. *i* Probatur manifestã ratione ex ijs, quæ dicta fuere pro explicatione. *2.* Axio-

E Accedunt plurima exempla ab illis & alijs narrata: quæ si vera sunt, haud dubie iuxta has conclusiones explicanda sunt. Vetustas obrudit suos semideos, Hercules, Sarpedones, Æneas, Seruios tullos; *a* Anglia, Merlinum: *b* Pannonia, Hunnos ex Arlunis Itrigibus Gothicis & Faunis natos. Chieza *cap. 27. p. 2. hist. Perus.* scribit in Hispa-

Gen. Cas-
tia coll. 8.
c. 21. Phil.
adu. heret.
Plato in
sympos. &
forte Scat-
lig. exerc.
75.
h Jacquet-
li. flagell.
hær. Mar.
Arles de
superstiti-
um. 7.
D. Tho.
Halé bo-
nau. Sec.
Gab. An-
n. G.
supra ci-
tati, nec
n 6 Riehu-
Palud.
V. & Mol-
Moli. An-
a Calu.
Syluest.
Spinæ. I-
taque
Mendon-
in quod
q. 6. ex
C. Gili-
Binsf.
Mar. de
Arles. I-
Val. m-
dicius
alij Aul-
Mallet &
Nider.
a ita Hen-
Virg. Cl-
Alex. An-
nob. lib.
dæra g-
& spum-
Plat. in-
ca Orig-
o. cont.
Cel.
& Vincen-
Bellua-

l. 21. spec.
 hist. Poly
 Virg. &
 alii.
 e tornand
 de rebus
 Goth. &
 Luitpran
 dus.
 d id ope.
 3. c. 27.
 e Fontan.
 in hist. fa
 cra de sta
 tu relig.
 f Mol. i. p.
 q. 50. 2. 1.
 auctor et
 iam vitæ
 D. Bern. l.
 2. c. 6. He
 Boet. l. 8.
 hist. Scot.
 Fr. Picus
 l. de præ
 nozione.
 Pet. Bin. p.
 1. de con
 fess. ma
 lefic. cōc.
 5. L. au. A.
 nianias l. 4
 de nat. da
 mop.

niola solitum e Corcoton dæmonem
 misceri mulieribus, & ex eo natos bi
 cor nes nasci. Cluensium quoque du
 cum stemma huc retulit Helinandus
 li. 4. apud Belluacensem d. Xacam suū
 lapones talem esse volunt: nec defunt
 qui Lutherum in hanc classem retule
 rint. Et ante sexennium, in primario
 Brabantæ oppido, punita fuit mulier,
 quod ex dæmone peperisset: & nostris
 temporibus id contigisse, etiam Lud.
 Molina, ex nostræ Societatis Theologi
 cis, prodidit, & complures alij gentiū
 diuersarum scriptores allatis exemplis
 confirmarunt.

Videte nunc quam leuia sint argu
 menta, quibus hanc alij sententiam
 impugnant maxime Nic. Remi. quo
 rum primum arg. est. Dæmon & ho
 mo specie differunt, ergo ex hac copu
 la sequi nequit proles. *Resp.* conse
 quentiam esse nullam, tum quia ex e
 quo & afina, & alijs specie discrepan
 tibus animalibus muli, thoes, leopar
 di, pantheræ & aliæ hybrides gignun
 tur: tum quia generatio hęc non tri
 buit dæmoni, sed homini, cuius est
 semen, vt recte D. Tho. quodlibet. 6.
 a. 8. ad. 6 & ideo hęc ex homine, hoc ex
 viro & femina, nascitur homo.

2. *Argum.* Dæmon est expers vitæ, &
 origo mortis. ergo nequit esse auctor
 & origo actus vitalis. *Resp.* Vim hanc
 vitalem non inesse dæmoni, sed ipsi
 femini: sicut vis calefaciendi non in
 est scypho propinanti, seu tubo fun
 denti, sed ipsi vino. vide D. Thom.
 sup. ad 5. & Sprengerum i. p. *Mallei* q. 4.
 ad. 2.

3. *Argum.* Semen, quod dæmon in
 fundit, sagæ fatentur esse frigidum &
 nullam adferre voluptatem, sed horro
 rem potius: quare nec poterit inde ge
 neratio consequi. argumentum hoc

A fuit Marci Ephesij, apud Pfellum. Con
 firmat Remigius confessione sagarum,
 quæ falsæ sunt, omnem sensum volu
 ptatis è tali copula abesse, imo & sum
 mum se dolorem percipere. *Resp.* cogit
 argumenti futilitas, quàm vellem
 me plura in re inani & spurca refellen
 da, infumere verba. Certum ergo videtur
 dæmonem, quando vult sub
 certi alicuius viri specie deludere, &
 non vult scire se esse dæmonem. tunc

B quam potest aptissime imitari, quæ
 cunque in veri viri & mulieris copula
 requiruntur: quare necessario tunc
 curat, vt si quidem vult generatio
 nem sequi, (quod rarissime accidit,
 nec enim ipse sua vnquam causa gene
 rationem intendit, qui sibi simile ne
 quit gignere: sed aliquando dumtaxat,
 in gratiam succubæ id optantis,
 conatur generationem ex alio semine)

C adhibeat necessaria ad generatio
 nem: quare & prolificum semen quæ
 rit, & inuentum conseruat, & tanta
 celeritate perfert: vt vitalis spiritus
 non euaporetur, & quando ac quale
 oportet infundit: Quando vero non
 intendit generationem: tunc infun
 dit aliquid feminis instar, calidum tam
 en, ne fraus deprehendatur: sic
 que etiam corpus allumptum tem
 perat, ne contactu timor, horror, aut
 aspernatio adferatur. Sed quando
 cum illis rem habet, quæ dæmonem
 esse non ignorant: vt plurimum se
 men fictitium & frigidum exhibet, ex
 quo concedimus prolem nasci non
 posse.

Deinde constat, sæpe eum interro
 gare succubas: num velint impre
 gnari? quæsi assentiantur, assumit
 verum semen aliunde actu carnali de
 cisum, vt dixi, & docet Sprengerus g.
 Quæritur autem, non tam quid fieri
 soleat, quam quid fieri possit. Vade

g p 2. mal
 lei q. 1. c. 4

ad confirmationem quoque argumen-
ti, patet solutio: voluptatis sensum
quando abest, abesse: vel quia Deus id
prohibet provide, vel quia dæmon
vult eum non adesse: vt sic maior sit
peccati scditas atque malitia, adesse
autem potest hęc sensus: si Deus non
prohibeat, & dæmon velit, eum à suc-
cuba percipi: profecto quæ ad dele-
ctationem in hac spurcicia necessaria,
hęc omnia dæmonem incubum ad-
hibuisse non raro, constat exemplis il-
lis, quæ narrant plurima, Sprengerus,
Binsfeldius, & Ananias, & potissi-
mum vno Sardicenis sagæ, & Virgi-
nis Hispanæ nobilis deceptæ, quæ in-
uenias apud Torquemadam *Dialo.* 3.
& Grilland. *quest. 7. num. 8. & 9.* idem
ex plurium confessione asserit Alfonf.
à Castro *lib. 1. de iusta hæret. punit. capite
decimo sexto.*

4. Denique addunt: haud esse cre-
dendum: Dominum Deum concur-
rere ad huiusmodi actum, aut animam
tali corpori ex huiusmodi coitu nato
infundere, & inchoato dæmonis operi
coronidem addere. *Resp.* dæmonem
quo ad naturæ operationem, hęc dum-
taxat esse instrumentum, & applicare
solummodo agens principale: quod
est verum semen humanum. Deum
itaque concurrere ad vltimam dispo-
sitionem organici corporis, ab huma-
no semine nati: accidentarium vero
quid esse, & morale dumtaxat, pecca-
tum sagæ atque dæmonis malitiam.
iuuat Deus, vt auctor naturæ natu-
ram, peccato vero, cuius auctor non
est, non adminiculatur. Si quid huius-
modi valerent argumenta. sequeretur,
neque ex fornicatione, neque ex
adulterio. neque ex incæstu, proles gi-
gni posse. Respondent diuersam esse
rationem: quoniam in his ordo natu-

A ræ seruatur, non vero in illo dæmonis
Hymenæo. Hęc responsio friuola est.
nam etiam in casu nostro naturæ or-
do, quo ad phyfica generationis præ-
cipua principia, seruatur. natura enim
dumtaxat postulat, vt ex viri prolifico
semine, apte mixto semini muliebri,
proles nascatur. *Vlt.* Molitor argumen-
tatur, secundum Conciliatorem prin-
cipium gignendi est cor: ergo dæmon
illo semine non potest ad generatio-
nem vti. quia deest virtus cordialis ca-
lorem, vt oportet, temperans. *Resp.*
siue à corde siue à cerebro vis gignen-
di oriatur, spiritus genitalis ipsi semi-
ni est implantatus in ipsa seminis ab
humano corpore decisione. dæmon
vero hunc spiritum cum calore suo tã-
tum conferuat.

C Quid igitur, dicat aliquis, etiamne
ex viro incubo, & dæmone succuba
liberi nasci poterunt: hoc nec Ægyptij
olim concedebant, nec ego credide-
rim fieri posse. Longe enim plura hic
requiruntur, & ad prolis generatio-
nem partumque longe plura matres
quã patres suppeditant, in concep-
tione par forte vtriusque conatus: post,
omnia folius sunt matris. requiritur
tractus temporis, vt semen in corpus
organicum commutetur, & absolutis-
sima illa humani corporis architectura
perficiatur. requiritur etiam continua
vegetantis animæ operatio in fœtu a-
lendo, & alia pene innumera naturæ
arcana: quæ omnia vtrum tam mul-
ta, tam diu dæmon in assumpto cor-
pore queat præstare, plurimum du-
bito, & potius arbitror non posse: si
possit, etiam succuba poterit conci-
pere. Interea dum quis conuincat hæc
illum omnia posse, cenleo, quos le-
gimus matre succuba dæmone na-
tos, vel supposititios fuisse alterius fe-

minæ veros partus, vel ab alio dæmone prolem eumentam, vt non raro contingit, ad priorem suppositiui partus fraudem lubens retulerim cum Io. Reynardo [libro de peregrinat. generis hum. serm. de impugnat. hom. per diabol.] quod de Pictauiorum Comitum ex Melusina origine referunt fabulosæ Francorum Historiæ, item de Andegauensis familiæ stemmate Polyd. Virgil. a & alterius cuiusdam, ex Galfrido narrat Vincent. Bell. b & quod ex ore ducum Bauariæ & Saxonie acceptum narrat Sabinus c: nec admodum dissimile, quod de nobili Bauaro narrat alij, ei, cum defunctam vxorem ferret impatientius: quadam nocte feminam rediisse, seque resuscitam dixisse, & marito conuixisse, & ex eo liberos suscepisse: quodque futurum prædixerat, tandem, conuicijs & blasphemijs non se abstinente marito, subito muliebri veste penes illum derelicta, euauisse. Dæmon sic Nobili huic imposuit, & aliunde subtractos furto liberos sibi supposuit. Ad posterius genus fraudis refero paruulos: quos non ex incubis, sed per fraudem, quasi ex succubis dæmonibus natos vulgo Cambiones vocant: & ferunt adeo esse lacte insaturabiles, vt, etiam quatuor nutricum rumis exhaustis, macilentis perseverent. ponderosissimi tamen, & tandem post aliquot annos euanescent. Itali, à continuo vagitu, Vagiones appellant: Germani, vt indicent suppositiuos esse, nominant, Wechselfals vel Wechselfindt de his vide Spreng. 2. p. maller q. 2. capite septimo. Guilb. Paris. p. vlt. de vniuerso, capite vigesimo tercio. Anan. libro quarto de nat. dem. Motiorem de Pythonic. mulier. capite sexto.

Talem arbitror fuisse puerum, quæ per Galliciæ & Asturiæ Hispaniæ an-

A te annos 15. Mendicus quidam, summa cum defatigatione humeris baiulabat: cum ex nostris eum quidam itinere repertum prope flumen, vt transtuderet, misericordia motus, retro se in iumentum sustulisset, vix valida bestia potuit eum in alteram ripam exponere. Paulo post mendicus comprehensus, fatetur eum puerum, non puerum, sed diabolum, fuisse, qui sibi promississet, omnes se ad eleemosynas ei conferendas pellecturum, quamdiu sic circumferretur habitu pueri morboſi, & fascijs inuoluti.

B His consentaneum est, posse dæmones efficere, vt virgo mente & corpore permanens, non tam sine virili semine concipiat. probatur. quia potest virgini dormienti & ignaræ aliunde sumptum verum & fecundum semen, sine congressu carnali, hymene alijsve claustris virginittatis incorruptis, infundere. Vt autem in partu virginittas conseruetur, hoc dæmon nequit. cum enim ad hoc vera corporum penetratio requiratur: quæ virtuti diuinæ reseruatur: id, sine speciali miraculo fieri non potest. Propterea, cum Calvinistæ negant hoc septum virginittatis in partu Christi Domini clausum mansisse: præcipuam certe miraculi, & veræ virginittatis prærogatiuam tollunt. Exemplum quoque de Bambergensi puella, quod recitat d Oiderius, caute legendum est, & de mentis tantum virginittate accipiendum; carnis enim integritatem amiserat per eandem copulam, qua conceperat. Nec à viro mulier cognosci potest, sine virginittatis iactura, nec impregnari, nili cognoscatur. Scio quid multi scriptores narrent de varijs, quæ conceperint dumtaxat ex semine, quod in balneo, in quo illæ lotæ, prius fuerat effusum, sed non credo. &

D C
E

d Formic. c. 10. l. 5.

a l. 13. hist
Angl.
b Hist. l. 3
c. 26
c Not. in
Metamo.
Quid.

video id etiam negari ab Andr. Laurentio libro octavo, histor. anatom. q. 11. quia neque virtus attractiva matricis, tam à se longe queat vim exferere, neque aqua solertiam habet, quam dæmon spirituum euaporationem prohibendi, & semen illud, si fœcundum fuisset, fundum aquæ petijset, non supernataffet. Sic Hebræi fingunt Benvyram ex filia Ieremiæ Prophetae natum. Sed mentiuntur. Ieremias enim virgo mansit. Simile refert Auerroes & de alia Alex. Magnus de format. hominis capite primo. Minus incredibile est, quod scribit D. Thomas e, posse fortassis mulierem, absque miraculo & salua virginitate omnimoda, concipere: sicut (ait) dicitur accidisse cuidam puella iam pubescenti, quam propter pudoris custodiam in lecto suo pater habebat: qui cum in somnio pollueretur, semen eius ad matricem filia descendit, & inde puella concepit. hoc sequitur, & à dæmone idem præstari posse, contendit Abulensis com. in c. 19. Gen.

Item quæri scio, an dæmones cum sagis nonnunquam exerceant præposteram libidinem? sciendum hoc latrulatoribus. Quidam, vt post comp. Theolog. & Antonin. 1. p. sum. tit. de luxur. Ponzinibus, de Lamijs num. 64. & Benedic. qui hos non citat libro secundo, peccat. sum. 6. 8. hoc omnino negant; neque id compertum confessione Sagarum Hispaniæ, Germaniæ, Galliæ: sed de lamijs Italiæ id quasi notissimum affirmat Siluester Prieras de Sirigomag. & Ananias lib. 4. de nat. dæmon. fol. 148. & etiam, ab illis affirmari fatetur Ponzinibus supra. Nimirum nihil adeo sordidum est, quod non κακῶς ἄλλος iste subeat. vt hominum animas. certiore exitio inuoluet, ideo offert cuique, quo illum capi posse spe-

A rat. Nec vllum scelus est, quod fæx ista hominum auerfetur. Possunt itaque Iudices etiam de hoc inquirere. Nec ratio vlla est, quæ contrarium conuincat. Porro sciat confessarius, tunc videri esse duplex crimen mortale, vnum contra genus, alterum extra vas naturale: & ideo grauius peccatum, quam si cum dæmone more humano, ac naturali commiserentur.

B Vltima in hac quæstione dubitatio nascitur, Vtrum vi magica fieri queat, vt gigantes nascantur, vel pigmæ? Quoad Gigantes Fran. Valesius d. c. 8. affirmat id fieri posse, si dæmones feligant semen non qualecumque, sed plurimum, crassissimum, calidissimum, spiritibus affluens, & feri expers: Id vero eis facile esse conquirere, deligendo homines calidos, robustos, & abundantes multo semine, quibus succumbant: deinde & mulieres similis conditionis, quibus incumbant: & vrisque & viris, inquam, & feminis, voluptatem maiorem solito afferendo, tanto enim abundantius semen emittitur, quanto (ait) cum maiori voluptate excernitur: poterant vero illi voluptatem augere, & titillando plurimum, & imaginationi plurima ad rem facientia representando. plurima enim pars venerorum motuum ab imaginatione fluit. Quo fit, vt religiosi viri, & Deo adeo dediti, vt imaginationem etiam compefcant, eiusmodi motus non perferant. Robusti ergo, & grandes, vt nascerentur, ita poterunt dæmones procurare.

E Hæc ille doctus simul physicus & Philosophus, de eo quod fieri potuit præclare, sed erronee, quatenus Gigantes illos SS. putat ex dæmonibus incubis & succubis ita procreatos, quod iam à Theologis improbatum docui. Nos inde sumamus tantum, non repu-

gnare

e Thom.
quod 6.
art. 18.

gnare hoc demonis potentia & industria. Nam Gigantes fuisse, impudentis proteruita sit negare, cum in S. S. testetur *Genes. cap. 6.* & omnium Gentium Annales similia multa proferant. *Diodor. l. 5 & 9. Plut arch. in Sertorio Philostratus, in Heroic. Plin. Solinus, Marian. Scotus & alij,* memini me nonnulla notasse adversarij in *Seneca Tragedias*: & miror Goropio Becano placuisse, tam ardentem in ea, quæ de Antuerpiensi nostro Gigante narratur declamare. Dentis eius magnitudinem ferre non potuit. quid illa tamen, ad maiores molares Siculorum Ciclogum, quos vidit, appendit, penes se, insignis historicus. Thom. Fazellus habuit? Non in iuncta lectio verborum eius opinor futura civibus meis, ut hoc antiquitatis patriæ cymelium sibi ab homine Campaniensi tam facile extorqueri non patiantur. Prolixam planè res est, ad scribam & decerpam breuiter, ad Erycem motem anno 1342. cadaver in antro inuentum portentosa magnitudinis, cuius anterior cranij pars aliquot Siciliensium modiorum capax erat: cuius etiam Bocatius fecerit mentionem *lib. 4. de Geneal. Deorum cap. 68.* Anno 1516. in Mazareno agro cæmentarios effodisse cadaver hominis cubitorum staturæ circiter 20. caput habens dolij instar, molares dentes singulos, vnciarum 5. pondus æquasse, quos (ait) se vidisse. Penes se alios esse non paucos, Melillis effossorum gigantum, dentes, quaternarum vnciarum: habere quoque se os humeri latissimum & penè monstruosum alterius gigantis Hycarenensis. Duos sibi molares alios, 4. singulos vnciarum, datos à Simeone Piglone, cadaveris 18. cubitorum prope Panormum, anno 1547. Sequenti anno ibid. à Geor. Adorno cadaver aliud, cubitorum 20. repertum. Iatra-

A sis an. 1550. inuentum cadaver cubitorum circiter 22. cuius caput 10. ferè circuitum pedum metiebatur. Addit multa similia, quibus singulis recensendis non est, cur inhæream. illud notat ceteris etiam ossibus in cinerem contactu tandem abeuntibus dentes nostris similes, sed maiores, integros, effigatos, subalbos, & carie carentes remansisse: quod etiam in dente illo Antuerpiensi olim visebatur. Hetrusco- rum gigantum vetus quoddam, An. Pomponij lethi, sepigramma meminit, Britannicorum Camdenus: aliorum alij.

Ipsè D. Augustinus scribit se vidisse in litore Vticensi molarem dentem adeò magnum, ut molaribus centum communibus posset exæquari, *libro 15. de ciuitat. Dei, cap. 9.* Prætereo quæ Franc. Patricius Di al. 3. de Hist. ex Hemone Eremita de Emiphimis & Gyginis retulit, quia fabulosa.

Restat de Pygmæis: posse demonem efficere causis contrarijs adhibitu, ut ad iustam humani corporis staturam homines non perueniant, non est dubitandum. sic enim videmus artificio humano, nempe potu vini adusti, & inclusione in ollis paruis, pufillos illos catellos, delicias domicellarum parari: & luci auidi parentes, impiè certè, certis medicamentis efficiunt, ut filij pumiliones nascantur. Omnino tamen crediderim hac in re minimam quoque corporis humani quantitatem, et si ignotam, dari, infra quam nequeat anima rationalis potentijs suis vti, & efficaciter corpus illud informare. Quare scriptoribus etiam illis assentior, qui licet agnoscant cubitales seu trium spitamarum homullos, quos *Pygmæos* vocant, grum hostes, quos post Aristotelem

lib. 2. de hist. animal. cap. 12. Philostrat. in Hercule dormiente Plinius lib. 7. cap. 2. Claudianus, Iuuenalis, Solinus, & alij describere: tamen meritò arbitrantur, eos non esse veros homines, sed bruta, vel monstra, & ad classem Simiarum referendos. Vide si lubet, Gellium lib. 9. c. 4. Coelum Rhodiginum lib. 4. lect. antiq. c. 3. & Cardanum libr. 8. de rerum varietat. & Lud. Viuem in ca. 8. lib. de cin. Dei & Bonifacium Simonettam lib. 4. epist. c. 10. Repertam anno 1600. in Peruvia Nanorum prouinciam inde scribitur litteris P. Ruizij, quas hoc anno 1601. legi.

Nec negari potest Pygmaos fuisse, & staturæ breuissimæ. colligo vtrumque ex loco Ezech. 27. vers. 11. *Pygmai in turribus tuis*; scio hoc aliter & aliter verti, & versiones poni à D. Hieron. ad eum locum: sed nos meritiò secutus est Aquilam ita vertentem, Symma. Medos vertit, quod placuit Theodoro, Chaldaeus Paraphrastes, Cappadoces. Verum. ð est de vocis radice, & ideo Theodotus, non satis certus, quid *פגמי* significaret, Hebraum *פגמי* gamadim retinuit. Diuus Hieronym. gnarus, *פגמי* significare, cubitum brachij, seu mensuram cubitalem Iud. 3. vers. 16. vnde *פגמי* cubitalis vertit, Pygmaos, quorum hæc est mensura staturæ. Item Diu. Hieronym. ad vocem Græcam Aquilæ attendens, Pygmaos non accepit, vt nomen proprium, sed vt appellatiuum, quia interpretatur bellatores promptissimos, quali deducatur *ἀπὸ τῆς πογμῆς*, cuius vocis vna interpretatio est, pugna seu pugilatus, altera mensura cubiti, quod sequitur Diu. Augustin. libr. 16. de cin. Dei cap. 7. Hinc ortæ variæ interpretationes. Quibus videbatur de Pygmæis illis propriè dictis accipiendum, quidam comminiscuntur, eos fuisse

A bellicosissimos, vili acutissimi, & sagittandi peritissimos, & ideo illis turrium custodiam permisissam, sic Dionys. Carthusian. Verum id vnde probant: certe vix credendum, potuisse eos lorica iaculis suis penetrare. Aliud itaque satis ingeniosè commentus Liranus, robur Tyri describi, & munitionum eius, tale, vt etiam à pumillis istis turres defendi potuerint contra hostes potentissimos. Contortum id quoque, nec satis beneuolum aut consentiens contextui. Reor omnino, custodum seu robustorum, (vt vertunt LXX.) mentionem fieri; sed hos vocari Pygmaos: non quod statura tales, sed quia turres tam altæ, vt viri etiam fortissimi & maximi in imo versantibus vix cubitales apparerent. sic vulgatam cum LXX. versione & cum Hebræo fonte conciliari debere, nunc quidem censéo, paratus sequi docentem certiora.

De pumilionib. his ex Nonno ista Photius Bibl. fol. 3. *ὅτι ἀπὸ τῆς φαρσάν πλέοντι τῷ Νοννῷ, ὅτι τῶ ἐσχάτῳ τῶν νῆσαν κατωγῆκῶτι τῶν δὲ τίσι μὲν, δαύρα καὶ ἐκῆσαι. ἐπέτυχε γὰρ τισὶ μορφωμῶν καὶ ἰδέαν ἔχουσι ἀνδρωπίνων. βραχευτάτοις ἢ τὸ μέγεθος, καὶ μέλασι τὴν χροάν ὑπὸ δὲ τριχῶν δέδα συμμῆτοις διὰ πάντος τὸ σώματος. εἶποντο δὲ τοῖς ἀνδράσι καὶ γυνώκες παραπλήσια, καὶ κινδάρια ἐπὶ βραχυτέρα, τῶν παρ' αὐτοῖς ἀνδρῶν. γυμνοὶ δὲ ἦσαν πάντες πλω δέρματι τινὶ μικρῷ τὴν ἀδρῶ περιεκάλυπτον, οἱ προσέειχότες ὁμοίως ἀνδρῶν τε καὶ γυνῶκες. ἄγριον δὲ οὐδὲν ἐπιδείκνυτο οὐδὲ ἀνήμερον ἀλλὰ καὶ φανῶ ἔχον ἰδρωάνδρω πίνω, ἀγνώσον δε πάντοσσι τὴν διάλεκτον τοῖς τε περὶ οἴκας ἀπῆαι.*